

στενογραφικῆς σειρᾶς. Ἡ διάκρισις αὕτη εἶναι σπουδαιοτάτη· διότι ἐν τῇ παραχῇ του ὁ γράφων καὶ ἂν τροποποιήσῃ τι πάντοτε ὁμῶς ἢ θέσις τοῦ στοιχείου ὑποδοχῇ τὴν ἀνάγνωσιν, ὥς καὶ ἐν τῇ συνήθει γραφῇ δὲν δύνανται νὰ συγχυθῶσι γράμματα ἀνιούσαν ἢ κατιούσαν θέσιν ἔχοντα. γ.) Διὰ τῆς μεθόδου ταύτης ἡ παράλειψις τῶν φωνηέντων, ἢ τόσον ἀσπαστὴ πλείσταις τῶν ἀγγλικῶν, γερμανικῶν καὶ γαλλικῶν καὶ κατορθωτὴ, εἶναι περιττή. Ἡ ἑλληνικὴ γλῶσσα, εὐφρωνος καὶ ὁμαλῆ, μὴ ὁμοιάζουσα τὴν πολυσύμφωνον καὶ στρυφνὴν αὐτῶν, ἐν οἷς ἴσως ἡ παράλειψις συγχωρεῖται, δὲν ἐπιτρέπει τὴν παράλειψιν τῶν φωνηέντων. Ἐπειδὴ δὲ ἡ ἑλλην. γλῶσσα ὥς ὁμαλωτέρα περιέχει ὀλιγώτερα στοιχεῖα φωνῶν καὶ διαρθρώσεων τῆς γαλλικῆς, δυνάμεθα νὰ εἰκάσωμεν ὅτι τὸ σύστημα ἐστὶ εὐκολώτερον καὶ κομψότερον τοῦ τῆς γαλλικῆς τοῦ Senocq.

Φεῦ, ἔπρεπε νὰ ὑπάρχῃ μεταξὺ τῶν θνητῶν σαφὲς τεκμήριον τῶν φίλων καὶ γνώρισμα τῶν ἐνδομύχων φρονημάτων, ὅπως διαγινώσκῃ ἕκαστος τὸν ἀληθῆ φίλον καὶ τὸν μὴ τοιοῦτον. Δύο δὲ ρωνᾶς νὰ ἔχωσι πάντες οἱ ἄνθρωποι, τὴν μὲν δικαίαν, τὴν δ' ὅπως ἔτυχεν· ὥστε ἡ φρονούσα τᾶδικα, νὰ ἐξελέγχηται ὑπὸ τῆς δικαίας, καὶ οὕτω οὐδέποτε θὰ ἡπατώμεθα.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

Ἡ θλίψις ἐγκεῖται εἰς τὸ βάθος τῶν ἡδονῶν τοῦ ἀνθρώπου· Ἡ φύσις προσαρτᾷ τὴν πικρίαν εἰς ἀπάσας τὰς ἡδονὰς τῆς· ὅταν δὲ ἀδυνατῇ νὰ ἀρνηθῇ ἡμῖν τὴν εὐδαιμονίαν, ὥς τελευταῖον τέχνασμα, ἀναμιγνύει ἐν αὐτῇ τὸν φόβον τῆς ἀπωλείας.

Ἡ ψυχὴ τῆς νεότητος ἐν τῇ πρώτῃ αὐτῆς ὁρμῇ δοκιμάζει ἐξ ὅλων τῶν αἰσθημάτων, γεύεται,

ὥς ὁ παῖς, ἀδιακρίτως ἐξ ὅλων τῶν ποτηρίων, πικρῶν εἴτε ἡδέων, καὶ μόνον διὰ τῆς πείρας διδάσκεται νὰ διακρίνῃ ταῦτα.

CHATEAUBRIAND.

Ὁ συναισθανόμενος τὴν ἑαυτοῦ ἀξίαν οὐδέποτε ἀπηρσίζει νὰ ταπεινωθῇ ἀπέναντι τοῦ ὁμοίου του καὶ νὰ ἐπιδαφιλεύσῃ χαμερπεῖς κολακείας πρὸς ἀνθρώπους οὐδὲν ἄλλο ἔχοντας, ὥς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, πλεονέκτημα, εἰ μὴ τὴν κοινωνικὴν αὐτῶν τάξιν καὶ τὸν πλοῦτον· πλεονέκτημα εὐτελὲς εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τῶν κατ' ἀρετὴν ἀληθῶς πλεονεκτούντων, μέγα δὲ ἀπέναντι τοῦ ὄχλου, ὅστις κάμπτει τὸ γόνυ πρὸ τῶν ἐνδυμάτων, τῶν παρασῆμων, τῶν τειλλήρων, καὶ ἤθελε πορευθῇ εὐχαρίστως νὰ χορεύσῃ ὑπὸ τὰ παράθιρα ἐνὸς πύθης, ἐὰν ὁ πύθης ἐκεῖνος τῷ ἔρριπτεν ἀργύριον.

Μωροὶ ἡμεῖς! χάριν ἐρωτικῆς τινος συνεντεύξεως, χάριν μικρᾶς διασκεδάσεως, ζητοῦμεν ἀείποτε νὰ γηράσκωμεν καὶ μεμφόμεθα τὸν χρόνον!

Εὐτυχὴς ὁ διασώζων ἐν τῷ γήρατι τὴν αἴσθησιν τῶν ἀλώων ἡδονῶν τῆς νεαρᾶς του ἡλικίας.

Οἱ μωροὶ ἔχουσι τὸ πλεονέκτημα νὰ κρίνωνται ἐν ἐλαχίστῳ χρόνῳ· ἐν ᾧ πρὸς ἐκτίμησιν τῆς εὐφυΐας ἀπαιτεῖται πολλάκις χρόνος πολὺς.

P. DE KOCK.

Ὁ ἔρως εἶναι οὐρανία εἰσπνοὴ τοῦ ἀέρος τοῦ παραδείσου.

Ἐὰν οὐδεὶς ὑπῆρχεν ὁ ἀγαπῶν, ὁ ἥλιος θὰ ἐσβέννυτο.

Τὸ ἀνώτερον σύμπτωμα τοῦ ἔρωτος εἶναι κατάνυξις ἐνίοτε σχεδὸν ἀφόρητος.

V. HUGO.

Οἱ πολλοὶ ἔναι μανιωμένο καὶ ὁρμητικὸ ποτάμι· Ἀλλὰ πότε;—ὅταν βρέχῃ.—Ἐπειτα;—Ἀγάλλια-γάλλια. Μ' ἡσυχία τὰ νερά του τὰ πατὰς [τὰ περιγιάλλια]

ΚΡΑΣΟΠΑΤΕΡΑΣ.

Διπλωμάτης! κόσμος ψεύτης
Πλαστός φίλος, τρανός κλέφτης.

H. ZEPHOS.

ΠΟΙΚΙΛΑ.

Στρατιώτης ἐκ Σταργάρδ τοῦ Μακλεμβούργου ἵσταται πρὸ τῶν Παρισίων παρὰ ταῖς προφυλακαῖς λαβὼν ἐπιστολὴν ἐκ τῆς πατρίδος του, τὴν ἀποσφραγίζει ἀμέσως διότι ἐκ πολλοῦ χρόνου δὲν εἶχεν ἀκούσῃ τι περὶ τῶν οἰκείων. Ἀναγινώσκων αὐτὴν τοσοῦτον βυθίζεται εἰς τὸ περιεχόμενον ὥστε οὔτε βλέπει οὔτε ἀκούει τί γίνεται κύκλῳ αὐτοῦ. Αἰφνης θόρυβός τις τὸν ἀναγκάζει νὰ στρέψῃ τὸ βλέμμα καὶ ἔντρομος παρατρεῖ καὶ χαιρετίζει τὸν βασιλέα, τὸν πρίγκηπα διάδοχον καὶ τὴν θεραπείαν των. Ἰδὼν ὁ βασιλεὺς τὴν ταραχὴν του καὶ τὴν ἐπιστολὴν ἐκπεσοῦσαν τῆς χειρὸς του, ἔρχεται πρὸς αὐτὸν ἐφιππος καὶ τὸν ἐρωτᾷ αὐλοπόν, ἔλαβες γράμμα παρὰ τῆς μνηστῆς σου; — «Ὁχι Μεγ. παρὰ τοῦ πατρός μου». «Ἡμπορῶ νὰ τὴν ἀναγνώσω καὶ ἐγὼ, ἡ περιέχει μυστικά;» — «Ὁ στρατιώτης προσφέρει τὸ γράμμα, ὁ δὲ βασιλεὺς ἀναγινώσκει μεγάλη τῇ φωνῇ τάδε· ἀμετὰ δύο ἐβδομάδας τελοῦνται οἱ γάμοι τῆς ἀδελφῆς σου· ἡ ἀπουσία σου θὰ καταλυπῇσῃ ἡμᾶς ἅπαντας, ἰδίως δὲ τὴν γηραιάν σου μητέρα. Δὲν πειράζει ὅμως κτύπα καλὰ τοὺς Γάλλους ἵνα κλείσωσι τέλος πάντων τὸ ῥυπαρὸν στόμα των». Ὁ βασιλεὺς ἀποδίδει τὴν ἐπιστολὴν καὶ ἀπέρχεται. Μετ' ὀλίγον ὁ στρατιώτης ἀπροσδοκῆτως λαμβάνει ἄδειαν δεκαπενθήμερου ἀπουσίας καὶ ἀναλώμασι τοῦ βασιλέως ἔρχεται εἰς Μακλεμβούργ, συνεορτάζει τοὺς γάμους τῆς ἀδελφῆς του καὶ μετὰ τῆς γηραιᾶς μητρὸς του καὶ τῶν ἄλλων συγγενῶν προπίνει εἰς ὑγείαν τοῦ βασιλέως του.

Ἄγγλος τις ἐκ Παρισίων τῇ 27/8 νοεμβρίου ἐπέστειλεν εἰς τὴν «Βελγικὴν Ἀνεξαρτησίαν» μακρὰν διατριβὴν περὶ τῶν αὐτόθι ἐδωδίων ἐξ ἧς ἀποσπῶμεν τὰ ἑξῆς. «Τὸ βόειον κρέας τιμᾶται ἀντὶ 1 φρ. καὶ 20 τὴν λίτραν· τὸ ἵππειον 1 φρ.· οἱ Γάλλοι συνείθισαν εἰς τὸ ἵππειον κρέας τοσοῦτον ὥστε τὸ τρώγουσι καθ' ἑκάστην χωρὶς γὰ πάθωσι στομακᾶκην. Περί πλέον τρώγουσι

καὶ κρέας ὄνειον, οὗ τινος οἰκτεῖρουσι τὴν σπάνιν διότι οἱ Πρώσσοι σὺν τοῖς ἄλλοις τοὺς ἤρπασαν καὶ τοὺς ὄνους. Καφὲ, σάκχαρι, κηρία πωλοῦνται ἀντὶ τῆς συνήθους τιμῆς, ὁ τυρὸς ὑπερτιμᾶται οὐχὶ ἔνεκα σπάνεως ἀλλὰ διότι οἱ κάπηλοι τὸν φυλάττουσι διὰ τοὺς γνωστοὺς φίλους των. Ἐν ὀρνίθιον τιμᾶται 25 φρ. μίαν περισσευρά 30 φρ. τὸ ἀρτιπαγὲς βούτυρον 35 φρ. ὄνειος κρέας 6 φρ. Ὀσπρια καὶ ἡγεώμηλα ὑπάρχουσιν ἐν ἀφθονίᾳ. Ὁ Ἄγγλος μεθ' ἑπτὰ ἄλλων φίλων του ἀντὶ 14 φρ. καὶ 50 καθ' ἑκάστην ἐβδομάδα, ἐδείπνει ζωμὸν, κρέας μετ' ὀσπρίων, πρὸς δὲ μετὰ ἄλλως μαγειρευομένων λαχάνων, τυροῦ, καφὲ, οἴνου, ἄρτου καὶ καπνοῦ.

Ὁ ἐν Φορζάιμ χρυσοχόος Βίτσιγγερ, ἐπιστείλας πρὸ τινων ἡμερῶν τῷ κόμητι Βίσμαρκ πολύτιμον χρυσὴν γραφίδα, δι' ἧς νὰ συνυπογράψῃ τὴν μεταξὺ Γερμανίας καὶ Γαλλίας συνθήκην, ἔλαβε παρὰ τοῦ κόμητος τὴν ἐπομένην ἀπάντησιν. «Τὸ ὥραϊον καὶ καλλιτεχνικὸν δῶρον σας εὐηρεστήθη νὰ ἐγχειρίτῃ μοι ὁ τοῦ μεγάλου δουκὸς σύμβουλος κ. Ζόλυ· ἀπορῶ πῶς νὰ ἐκφράσω ὑμῖν τὴν εὐχαριστίαν μου· καθ' ἣν ἐποχὴν τὸ ξίφος τοῦ γερμανικοῦ ἔθνους ἐτέλεσεν ἔργα ἐνδοξότατα, ὑπέρογκον τιμὴν ἀπονέμετε εἰς τὴν γραφίδα κοσμοῦντες αὐτὴν τοσοῦτον μεγαλοπρεπῶς. Ἐλπίζω ὅτι ἡ χρῆσις εἰς ἣν ὑμεῖς προωρίσατε τὴν γραφίδα ταύτην ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ τῆς πατρίδος θὰ πορίσῃ αὐτῇ διαρκὴ εὐημερίαν διὰ τῆς αἰσίας εἰρήνης. Ὑποσχοῦμαι δὲ θεῖα συνάρσει ὅτι ἐν τῇ ἐμῇ χειρὶ ἡ ὑμετέρα γραφὶς οὐδὲν θὰ ὑπογράψῃ ἀνάξιον τῆς γερμανικῆς διανοίας καὶ τοῦ γερμανικοῦ ξίφους. Δέξασθε κτλ».

Ὁ ἐν Τούρς ἀνταποκριτὴς τῆς «Σημαίας» διηγεῖται τὸ ἑξῆς ἀνέκδοτον περὶ τῆς ὑπὸ τῶν Γάλλων ἀλώσεως τοῦ Ὀρλεάνς. Βαυαρὸς λοχαγὸς, κατοικῶν ἐν τῇ οἰκίᾳ γάλλου τινὸς ἐν Ὀρλεάνς, μοχθήσας ὅλην τὴν ἡμέραν κατεκλίθη παραγγείλας τῷ ὑπὸ τῆς του νὰ μὴ τὸν ἐξυπνίσῃ ἐν μηδεμίᾳ περιπτώσει. Τῇ πρωΐᾳ τῆς ἐπαύριον ἤκουσεν ὁ στρατιώτης τὰ τύμπανα τῶν ἀναχωρούντων συνταγμάτων, δὲν ἐτόλμησεν ὅμως νὰ ἐξυπνίσῃ τὸν κύριόν του. Μετ' ὀλίγον ἀντήχησαν αἱ γαλλικαὶ σάλπιγγες, ὁ δὲ οἰκοδεσπότης ἐλθὼν ἐξύπνισε τὸν λοχαγόν. «Λοχαγε (τῷ εἶπε) χθὲς ἦτο ξένος μου, σήμερον εἶσαι αἰχμάλωτός μου». — «Ἀληθῶς; ἠρώτησε